

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 5 2020, nummers 105 – 126 vrijdag 7 februari 2020

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2020

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Handhaving	6
Omgevingsrecht	7
Wabo	7
8.40- en 8.42-AMvB's.....	7
Natuurbescherming.....	8
Waterwet.....	9

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Werkloosheid	9
Bijstand	10
Bestuursrecht overig	10
AVG	10
Belastingdienst-Toeslagen.....	12
Wegenverkeerswet	12
Wet gemeentelijke schuldhelpverlening	15
Wet openbaarheid van bestuur	16
Wet SUWI.....	16
Vreemdelingenrecht.....	17
Asiel.....	17
Richtlijnen en verordeningen	20
Procesrecht.....	20

Algemeen bestuursrecht

JnB2020, 105

MK CBB, 05-02-2020, 18/3000

minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit, verweerder.

Awb 1:3

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) 47

BESLUIT. WAARSCHUWING. I.c. worden onvoldoende aanknopingspunten gezien voor het oordeel dat de waarschuwing gelijk moet worden gesteld met een besluit omdat het aanwenden van rechtsmiddelen tegen de vanwege een tweede overtreding opgelegde bestuurlijke sanctie voor appellante onevenredig bezwarend zou zijn. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 27-11-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:3984](#) en de conclusie van staatsraad a-g Widdershoven van 24-01-2018, [ECLI:NL:RVS:2018:249](#).

Geen aanknopingspunten voor een zodanige uitleg van het Unibet-arrest van 22-06-2017 ([ECLI:EU:C:2017:491](#)) dat hieruit volgt dat te allen tijde zelfstandig beroep mogelijk moet zijn om de nationale toepassing in een concreet geval van een bepaling van Unierecht te beoordelen.

Besluit waarbij verweerder het bezwaar van appellante tegen de schriftelijke waarschuwing, de weigering om een gedoogbeschikking af te geven, de reactie op het verzoek om ontheffing en de beleidslijn niet-ontvankelijk verklaard. [...]

4.1 Appellante voert, kort samengevat weergegeven, primair aan dat de waarschuwing rechtsgevolg heeft en een besluit is waartegen bezwaar open staat. Subsidiair voert appellante aan dat als de waarschuwing geen besluit is, de waarschuwing voor wat betreft de rechtsbescherming daarmee gelijk dient te worden gesteld omdat de alternatieve route om een rechterlijk oordeel te krijgen, te weten rechtsmiddelen aanwenden tegen de vanwege een tweede overtreding opgelegd sanctiebesluit, voor appellante onevenredig bezwarend is. [...] Appellante wijst erop dat staatsraad advocaat-generaal mr. R.J.G.M. Widdershoven in zijn conclusie over de bestuurlijke waarschuwing van 24 januari 2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:249](#)) drie situaties heeft beschreven waarin een waarschuwing voor wat betreft de rechtsbescherming met een besluit gelijkgesteld moet worden. Volgens appellante doet hier één van die situaties zich voor, namelijk de zogenoemde 'normconcretiserende waarschuwing'. De reden om de normconcretiserende waarschuwing met een besluit gelijk te stellen is gelegen in de 'effectieve rechtsbescherming' die door het Europese recht wordt vereist. Dit volgt uit de uitspraak van het Hof van Justitie (EU) van 22 juni 2017 ([ECLI:EU:C:2017:491](#), Unibet) en artikel 47 van het Handvest [...], aldus appellante. [...]

4.3 Het College ziet zich eerst voor de vraag gesteld of de waarschuwing is gericht op rechtsgevolg. Naar het oordeel van het College is dit niet het geval. [...]

4.4. Ten aanzien van het betoog van appellante dat de waarschuwing gelijk moet worden gesteld met een besluit overweegt het College als volgt.

4.4.1 Er zijn situaties waarin op beleidsregels gebaseerde waarschuwingen of informele waarschuwingen voor de rechtsbescherming met een besluit moeten worden gelijkgesteld, zodat zij wel in rechte kunnen worden bestreden. Die situaties doen zich

voor indien de alternatieve route om een rechterlijk oordeel over die waarschuwingen te krijgen onevenredig bezwarend of afwezig is (Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State van 27 november 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:3984](#) en de conclusie van staatsraad advocaat-generaal mr. R.J.G.M. Widdershoven van 24 januari 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:249](#)). Dit is onder meer het geval als appellante in een onmogelijke positie wordt gebracht door de negatieve gevolgen die een sanctiebesluit met zich mee zal brengen. Naar het oordeel van het College heeft appellante niet aannemelijk gemaakt dat hiervan sprake is. Appellante heeft weliswaar een aantal mogelijke gevolgen benoemd die een toekomstige bestuurlijke sanctie met zich mee kan brengen, namelijk dat sprake kan zijn van acties van dierenrechtenactivisten, dat reputatieschade kan ontstaan en dat er mogelijk gevolgen kunnen zijn voor haar positie bij aanbestedingen en voor verleende subsidies, maar appellante heeft haar stellingen niet met feiten geconcretiseerd. Evenmin heeft appellante concrete feiten gesteld waaruit blijkt dat het aannemelijk is dat de door haar geschetste gevolgen zich zullen voordoen. Het College ziet onvoldoende aanknopingspunten voor het oordeel dat de waarschuwing gelijk moet worden gesteld met een besluit omdat het aanwenden van rechtsmiddelen tegen de vanwege een tweede overtreding opgelegde bestuurlijke sanctie voor appellante onevenredig bezwarend is.

4.4.2 Appellante heeft onder verwijzing naar de reeds genoemde conclusie van advocaat-generaal Widdershoven aangevoerd dat de waarschuwing gelijk moet worden gesteld met een besluit omdat sprake is van een zogenoemde 'normconcretiserende waarschuwing'. Appellante heeft hierbij gewezen op de omschrijving van dit begrip in punt 5.13 van deze conclusie. Daarin staat dat van een dergelijke waarschuwing sprake is als het bestuursorgaan in de waarschuwing een wettelijke norm, waarvan de inhoud op grond van de wet(sgeschiedenis) en rechtspraak nog niet kan worden vastgesteld, heeft geconcretiseerd of rechtens had moeten concretiseren en deze concretisering alleen in rechte aan de orde kan worden gesteld door het riskeren van een bestraffende bestuurlijke sanctie. Het College laat hier uitdrukkelijk in het midden of de visie van advocaat-generaal Widdershoven dat in deze door hem genoemde situatie de waarschuwing met een besluit gelijk moet worden gesteld, moet worden gevolgd en rechtens geldt, omdat die situatie zich in dit geval hoe dan ook niet voordoet. Nu de waarschuwing appellante geen rechtens bindende verplichting oplegt, appellante niet enig recht onthoudt en haar evenmin anderszins direct of indirect in haar rechtspositie raakt, brengt artikel 47 van het Handvest, anders dan appellante kennelijk meent, niet mee dat de waarschuwing met een besluit gelijk moet worden gesteld. Er is geen sprake van schending van door de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden.

4.4.3 Appellante heeft verwezen naar het Unibet-arrest. In het Unibet-arrest was kort gezegd de vraag aan de orde of er binnen de nationale rechtsorde een zelfstandig beroep dient te bestaan dat ten principale ertoe strekt te onderzoeken of een nationale wet in overeenstemming is met het Unierecht. Een dergelijke situatie doet zich in dit geval niet voor. Appellante wil aan de orde stellen of het transport van hoogdrachtige en pasgeboren dieren ten behoeve van haar onderzoeksactiviteiten onder de werking van de Transportverordening valt. Het College ziet geen aanknopingspunten voor een zodanige uitleg van het Unibet-arrest dat hieruit volgt dat te allen tijde zelfstandig beroep mogelijk

moet zijn om de nationale toepassing in een concreet geval van een bepaling van Unierecht te beoordelen.

4.5 Verweerder heeft het bezwaar tegen de waarschuwing terecht niet-ontvankelijk verklaard. [...]

[ECLI:NL:CBB:2020:69](#)

JnB2020, 106

ABRS, 05-02-2020, 201904980/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Westerveld.

Awb 1:3 lid 1

BESLUIT. I.c. is de brief waarin het college aankondigde dat zowel de afzetpaal in het voetpad als de keien in het grasveld zouden worden verwijderd geen besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. De mededeling in deze brief moet worden gezien als een aankondiging van feitelijk handelen. Die mededeling is niet gericht op rechtsgevolg, omdat daarmee niet een bevoegdheid, recht of verplichting voor een of meer anderen ontstaat of teniet wordt gedaan, dan wel de juridische status van een persoon of een zaak wordt vastgesteld. Ook als de afzetpaal en de keien verwijderd zijn, mag het pad op grond van de Wegenverkeerswetgeving namelijk niet voor motorvoertuigen worden gebruikt.

[ECLI:NL:RVS:2020:353](#)

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Wegenverkeerswet" (JnB2020, 119).

JnB2020, 107

MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 03-02-2020 (publ. 04-02-2020), 02/368191 HA RK 20-20 e.v.

Awb 8:15

WRAKING. I.c. is niet gebleken dat de bij verzoeker bestaande vrees dat de rechter ten aanzien van hem vooringenomenheid koestert objectief gerechtvaardigd is. De wrakingsgrond is erin gelegen dat verzoeker van oordeel is dat de eerder door de rechter gedane uitspraken de vrees bij hem hebben teweeg gebracht dat de zaken in de toekomst op dezelfde wijze zullen worden behandeld en beoordeeld, en dat daarmee al vaststaat wat de uitkomst in die zaken zal zijn. Dat verzoeker het niet eens is met eerdere uitspraken is onvoldoende om aan te nemen dat de zaken die nog moeten worden behandeld op dezelfde manier zullen worden beoordeeld en tot dezelfde uitkomst zullen leiden. In zijn schriftelijke reactie heeft de rechter bevestigd dat hij de zaken open en niet-vooringenomen zal behandelen, zodat het niet vaststaat dat hij dezelfde beslissing zal nemen en uitspraak zal doen als in eerdere zaken.

[ECLI:NL:RBZWB:2020:452](#)

JnB2020, 108

MK Rechtbank Den Haag, 03-02-2020 (publ. 05-02-2020), 2019/69

Awb 8:15

WRAKING. Als uitgangspunt wordt genomen dat in het algemeen geldt dat het optreden van een rechter in een andere procedure geen grond is voor wraking in een nieuwe procedure. Op basis van dit uitgangspunt leidt de grond dat verzoekster i.c. geen vertrouwen in de onpartijdigheid en onafhankelijkheid van de rechter heeft door zijn optreden in andere procedures niet zonder meer tot een gegronde wraking. Dat verzoekster aanleiding zag om de rechter in de andere procedures te wraken maakt dat niet anders. De eerdere wrakingsverzoeken zijn overigens afgewezen.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:809](#)

Zie in dit verband ook de uitspraak van deze rechtbank van dezelfde datum inzake nr. [ECLI:NL:RBDHA:2020:808](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2020, 109

MK Rechtbank Gelderland, 08-01-2020 (publ. 31-01-2020), AWB 18/6181

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Harderwijk te Harderwijk, verweerder.

Bouwbesluit 2012 7:10 aanhef en onder b

HANDHAVING. BOUWBESLUIT. Reikwijdte artikel 7:10, aanhef en onder b, van het Bouwbesluit 2012. Uit de tekst van dit artikelonderdeel is niet af te leiden dat het enkel betrekking kan hebben op een gevaarlijke situatie voor personen. Het in de toelichting bij onderdeel b van dit artikel genoemde voorbeeld sluit niet uit dat het ook kan gaan om een gevaarlijke situatie voor omliggende (bedrijfs)gebouwen als door verweerder omschreven. De tekst van artikel 7:10, aanhef en onder b, van het Bouwbesluit sluit weliswaar niet uit dat daaraan toepassing wordt gegeven om te voorkomen dat brand zou kunnen overslaan naar (bedrijfs)gebouwen zonder kwetsbare gebruiksfunctie, maar dan moeten wel hogere eisen aan de motivering worden gesteld, dan in het geval van bijvoorbeeld een aangrenzende of nabij gelegen woning, ziekenhuis of andere kwetsbare gebruiksfunctie.

[ECLI:NL:RBGEL:2020:499](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2020, 110

Voorzieningenrechter ABRS, 04-02-2020, 201908484/1/R4 en 201908484/2/R4

college van burgemeester en wethouders van Oudewater.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1, aanhef en onder a en onder c, 2.12 lid 1, aanhef en onder a, onder 1°, onder 2°

Besluit omgevingsrecht (Bor) Bijlage II: artikel 4, lid 1, lid 9

WABO. KRUI MEL. Op grond van artikel 4, negende lid, van bijlage II van het Bor kan geen vergunning worden verleend voor het in afwijking van het bestemmingsplan gebruiken van een gebouw dat niet feitelijk aanwezig en vergund is.

[...] omgevingsvergunning [...] voor het in afwijking van het bestemmingsplan bouwen en gebruiken van een gebouw als bedrijfshallen en zelfstandige kantoorruimte [...].

[...] 4.2. De voorzieningenrechter is van oordeel dat niet op grond van artikel 4, negende lid, van bijlage II van het Bor een vergunning kan worden verleend voor het in afwijking van het bestemmingsplan gebruiken van een gebouw dat niet feitelijk aanwezig en vergund is. In het negende lid staat namelijk dat het afwijkende gebruik alleen vergund mag worden als dat niet gepaard gaat met bouwactiviteiten die ertoe leiden dat de bebouwde oppervlakte en het bouwvolume worden vergroot. In geval van nieuwbouw is dat echter per definitie het geval. Anders dan het college heeft aangevoerd, bestaat er geen aanleiding voor het oordeel dat deze zinsnede uit het negende lid alleen betrekking heeft op het vergroten van bestaande gebouwen en dat daarom het gebruik van te realiseren nieuwe gebouwen op grond van artikel 4, negende lid, van bijlage II van het Bor wel vergund mag worden. Bij haar beoordeling betreft de voorzieningenrechter ook de Nota van toelichting bij het Bor (Stb. 2014, 333, blz. 54), waarin staat dat het negende lid ziet op de mogelijkheid om aan bestaande gebouwen een andere functie te geven. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:338](https://eclis.nl/rvs/2020/338)

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Limburg, 31-01-2020 (publ. 04-02-2020) AWB/ROE 19/1274 ([ECLI:NL:RBLIM:2020:768](https://eclis.nl/rblim/2020/768)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit:

- MK Rechtbank Limburg, 29-01-2020 (publ. 03-02-2020) AWB/ROE 19/1385 ([ECLI:NL:RBLIM:2020:779](https://eclis.nl/rblim/2020/779)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB2020, 111

MK ABRS, 05-02-2020, 201903430/1/A3

college van gedeputeerde staten van Overijssel.

Wet natuurbescherming (Wnb) 1.1, 4.3, 4.5

Omgevingsverordening Overijssel 2017

NATUURBESCHERMING. Herplantplicht geldt ook voor gronden onder de hoogspanningsverbindingen.

[...] [Afwijzing] verzoek van Tennet om haar een ontheffing te verlenen van de herplantplicht [...].

[...] 3.1. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de Wnb (Kamerstukken II 2011/12, 33 348, nr. 3, p. 190-192) volgt dat alle houtopstanden samen het bosareaal vormen. Uit de tekst van de Wnb noch uit de geschiedenis van de totstandkoming van die wet volgt dat een houtopstand die al dan niet natuurlijk is ontstaan op een perceel waarvan de houtopstand eerder is geveld en elders is herplant, niet tot het bosareaal is gaan behoren. Afgezien van de uitzonderingen die zijn genoemd in artikel 4.1 van de Wnb, vallen alle houtopstanden daarom onder het beschermingsbereik van de Wnb. Omdat de uitzondering genoemd in artikel 4.1 van de Wnb zich hier niet voordoet, vallen de houtopstanden in Dalfsen en Lonneker onder het beschermingsbereik van hoofdstuk 4 van de Wnb. Volgens de veiligheidseisen die Tennet hanteert, is onder de hoogspanningsverbindingen laagblijvende begroeiing tot maximaal 1,75 m hoog mogelijk. Laagblijvende begroeiing en begroeiing die door beheer laag wordt gehouden, zoals hakhout, zijn eveneens houtopstanden. De belangen van bescherming van het bosareaal en de leveringszekerheid hoeven elkaar niet in de weg te staan. In de Wnb is geen uitzondering gemaakt voor de gronden onder hoogspanningsverbindingen. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat de herplantplicht ook geldt voor de gronden onder de hoogspanningsverbindingen.

[...] 5.1. Zoals hiervoor, onder 3.1 en 4.1, is overwogen, is volgens de veiligheidseisen van Tennet onder de hoogspanningsverbindingen laagblijvende begroeiing tot 1,75 m hoog mogelijk. Hakhout is een houtopstand die laag kan worden gehouden. Niet is gebleken dat de draden van de hoogspanningsverbindingen zo laag hangen, dat geen hakhout onder de hoogspanningsverbindingen kan staan en geen bosontwikkeling mogelijk zou zijn. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat het college in redelijkheid heeft kunnen besluiten geen ontheffing van de herplantplicht te verlenen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:379](#)

JnB2020, 112

Voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 03-02-2020, UTR 19/5339

het college van gedeputeerde staten van de provincie Flevoland, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 3.10, 3.17

NATUURBESCHERMING. EDELHERTEN OOSTVAARDERSPLASSEN. Ontheffing afschieten edelherten in Oostvaardersplassen vanaf 1-1-2020 geschorst tot zes weken na de bekendmaking van de beslissing op bezwaar. Verwijzing naar uitspraak rechtbank van 12-11-2019, [ECLI:NL:RBMNE:2019:5338](#), waarbij de tot 1-1-2020 geldende opdracht om edelherten door afschot terug te brengen tot 490 is vernietigd. Nieuw aanvullend rapport voor onderbouwing noodzaak afschot is dusdanig laat opgesteld, dat verzoekers daarop op de zitting maar in beperkte mate hebben kunnen reageren. Het verbod om edelherten opzettelijk te vangen of te doden geldt op grond van artikel 3.10 van de Wnb als uitgangspunt. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter is met dit uitgangspunt in strijd dat in de komende periode edelherten worden afgeschoten terwijl nog onzeker is of op basis van wat verzoekers nog zullen aanvoeren tegen het aanvullende rapport het bestreden besluit na heroverweging in stand zal blijven.

[ECLI:NL:RBMNE:2020:306](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- MK Rechtbank Gelderland, 31-01-2020 (publ. 04-02-2020) AWB 17/409 ([ECLI:NL:RBGEL:2020:568](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB2020, 113

MK CRvB, 05-02-2020, 18/5853 WW

Raad van bestuur van het Uww.

Verordening (EG) nr. 883/2004 64

WW 19 lid 1 aanhef en onder e, 20

WERKLOOSHEID. VERBLIJF BUITEN NEDERLAND ANDERS DAN WEGENS VAKANTIE. Anders dan de rechtbank heeft geoordeeld, vormt het feit dat betrokkene op de lijst DOC-007-01 staat met als datum 20 september 2014 voor terugkeer naar Polen, een indicatie dat betrokkene ook daadwerkelijk op deze datum naar Polen is vertrokken. Geoordeeld wordt dat het Uww met de lijst DOC-007-01, in samenhang gezien met de onduidelijkheid over de daadwerkelijke verblijfsplaats van betrokkene na afloop van het dienstverband met [naam uitzendbureau], aannemelijk heeft gemaakt dat betrokkene per 20 september 2014 naar Polen is vertrokken. Het lag vervolgens op de weg van betrokkene om met tegenbewijs, berustend op objectieve en verifieerbare gegevens, aannemelijk te maken dat het standpunt van het Uww onjuist is.

Hierin is betrokkene niet geslaagd. Dit betekent dat de WW-uitkering over de onverschuldigd is betaald en het Uvw is gehouden de onverschuldigd betaalde WW-uitkering van betrokkene terug te vorderen.

[ECLI:NL:CRVB:2020:184](#)

Zie voorts de uitspraken van de Raad van 5 februari 2020: [ECLI:NL:CRVB:2020:185](#), [ECLI:NL:CRVB:2020:186](#), [ECLI:NL:CRVB:2020:187](#), [ECLI:NL:CRVB:2020:188](#), [ECLI:NL:CRVB:2020:189](#).

De Centrale Raad van Beroep heeft bij deze uitspraken een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2020, 114

MK CRvB, 28-01-2020 (publ. 03-02-2020), 18/5457 PW

college van burgemeester en wethouders van Vlaardingen.

PW 32, 36

Verordening individuele inkomenstoelage gemeente Vlaardingen (Verordening)

PARTICIPATIEWET. INKOMEN. INDIVIDUELE INKOMENSTOESLAG. In artikel 1 van de Verordening is bepaald dat onder inkomen wordt verstaan: het totaal van het inkomen, bedoeld in artikel 32 van de PW (de Raad begrijpt: artikel 32, eerste lid, aanhef en onder a, van de PW), en de algemene bijstand. Zoals de Raad eerder heeft overwogen (bijvoorbeeld in de uitspraak van 18 december 2012, [ECLI:NL:CRVB:2012:BY6634](#)) kan het fiscale inkomensbegrip niet worden gelijkgesteld met inkomen in de zin van de hiervoor vermelde bepaling van de PW. Het college is voor de beoordeling van de aanspraak op individuele inkomenstoelage dan ook terecht uitgegaan van het inkomensbegrip als bedoeld in de PW.

[ECLI:NL:CRVB:2020:175](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

AVG

JnB2020, 115

MK Rechtbank Gelderland, 04-02-2020 (05-02-2020), AWB 19/2901

Autoriteit Persoonsgegevens, verweerder.

Algemene Verordening Gegevensbescherming (hierna: AVG) 4, 5, 6, 25, 57, 58, 77

Uitvoeringswet AVG 6, 16

AVG. I.c. heeft verweerder een verzoek van eiser om handhavend op te treden tegen [derde partij] afgewezen. Het gaat daarbij om de maatregel dat een reiziger die met ingang van 1 juli 2018 in de bus een kaartje wil kopen bij de buschauffeur, dit kaartje alleen nog maar kan betalen met een pinpas of creditcard en niet langer met contant geld. Verweerder heeft het doel waarom [derde partij] als verwerkingsverantwoordelijke de contante betaling in de bus heeft afgeschaft en daarmee persoonsgegevens verwerkt, in redelijkheid gerechtvaardigd kunnen achten. Verweerder heeft zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de verwerking van persoonsgegevens bij een pinpas- of creditcardbetaling in de bus beperkt blijft tot wat noodzakelijk is voor de doeleinden waarvoor zij worden verwerkt en is ook voldaan aan de eis van minimale gegevensverwerking. Verweerder heeft zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat [derde partij] het doel om de veiligheid in de bus voor werknemers en reizigers te verhogen redelijkerwijs niet kan bereiken door middel van een minder ingrijpende werkwijze.

[ECLI:NL:RBGEL:2020:619](#)

JnB2020, 116

MK Rechtbank Gelderland, 04-02-2020 (05-02-2020), AWB 19/3510

Autoriteit Persoonsgegevens, verweerder.

Algemene Verordening Gegevensbescherming (hierna: AVG) 4, 5, 6, 25, 57, 58, 77

Uitvoeringswet AVG 6, 16

Beleidsregels prioritering klachtenonderzoek AP 2

AVG. I.c. heeft verweerder een verzoek van eiser om handhavend op te treden tegen 3 gestelde overtredingen van de NS afgewezen.

Verweerder heeft in redelijkheid geen aanleiding hoeven zien om nader onderzoek te doen naar de werkwijze van de NS bij de uitbetaling van het saldo op een anonieme OV-chipkaart.

Een verzoek om handhaving (klacht) op grond van de AVG kan alleen worden ingediend als sprake is van verwerking van persoonsgegevens van eiser zelf als betrokkene in de zin van de AVG en als belanghebbende in de zin van de Awb. Daarvan is ten aanzien van de NS als verwerker voor een buitenlandse maatschappij geen sprake, omdat eiser niet een internationaal treinticket heeft gekocht voor een reis waarbij de NS als verwerker is opgetreden. Wel heeft eiser een internationaal treinticket gekocht voor een reis naar een door hem genoemde plaats in Duitsland, waarbij de NS verwerkingsverantwoordelijke is. Daarom heeft verweerder het verzoek terecht beperkt tot de NS als verwerkingsverantwoordelijke voor dit door eiser gekochte treinticket; verweerder heeft het handhavingsverzoek niet ruimer hoeven opvatten.

[ECLI:NL:RBGEL:2020:622](#)

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2020, 117

MK ABRS, 05-02-2020, 201807926/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Algemene wet inkomensafhankelijk regelingen (Awir) 12, 26, 30

Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen 1.7

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. KINDEROPVANGTOESLAG. In de uitspraak van 23-10-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:3535](#) is de Afdeling teruggekomen van vaste rechtspraak en heeft overwogen dat de Belastingdienst/Toeslagen wettelijk gezien ruimte heeft om ook een recht op kinderopvangtoeslag vast te stellen als de aanvrager een deel van de kosten van kinderopvang heeft voldaan. De minister van Financiën heeft aan deze uitspraak gevolg gegeven door in het Verzamelbesluit Toeslagen (Stcrt. 2019, nr. 70486) te bepalen dat recht op kinderopvangtoeslag bestaat naar rato van het bedrag aan kosten dat de ouder tijdig heeft betaald aan de kinderopvangorganisatie. Ook is de Afdeling bij uitspraak van 23-10-2019 ([ECLI:NL:RVS:2019:3536](#)) teruggekomen van vaste rechtspraak over de terugvordering. Onder verwijzing naar deze uitspraken komt de Afdeling in dit geval tot het oordeel dat sprake is van een motiveringsgebrek. De Belastingdienst/Toeslagen had bij het op nihil stellen van de kinderopvangtoeslag over 2016 en de terugvordering de omstandigheden van de appelland moeten betrekken.

[ECLI:NL:RVS:2020:356](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB2020, 118

MK ABRS, 29-01-2020, 201900965/1/A2

directie van de Dienst Wegverkeer (RDW).

Wegenverkeerswet 1994 26, 36, 48, 51a, 40b

Regeling voertuigen 2.1, Bijlage I artikelen 1, 5

WEGENVERKEERSWET 1994. VERVALLENVERKLARING TENAAMSTELLING. KENTEKENBEWIJS. VIN. Het vervallen verklaren van de tenaamstelling is een discretionaire bevoegdheid. De RDW heeft evenwel genoegzaam uiteengezet dat in een geval waarin geen VIN kan worden vastgesteld, geen gebruik kan worden gemaakt van de discretionaire bevoegdheid om af te zien van het vervallen verklaren van de tenaamstelling. De Afdeling volgt de RDW dat het systeem zo is ingericht, dat zonder een VIN de tenaamstelling dient te vervallen.

[...] tenaamstelling in het kentekenregister van het voertuig [...] vervallen verklaard.

[...] 10.1. Zoals de rechtbank terecht heeft vastgesteld is het vervallen verklaren van de tenaamstelling gelet op artikel 51a, derde lid, onder f, van de Wvw 1994 gelezen in

samenhang met artikel 40b, vierde lid, van het Kentekenreglement een discretionaire bevoegdheid. De RDW heeft ter zitting bevestigd dat indien sprake is van één van de in artikel 51a, derde lid, van de Wvw 1994 genoemde gevallen, na afweging van de betrokken belangen niettemin kan worden afgezien van het vervallen verklaren van de tenaamstelling. De RDW heeft evenwel genoegzaam uiteengezet dat in een geval als het onderhavige, waarin geen VIN [red: voertuigidentificatienummer] kan worden vastgesteld, geen gebruik kan worden gemaakt van de discretionaire bevoegdheid om af te zien van het vervallen verklaren van de tenaamstelling. Via het VIN wordt een voertuig in het kentekenbewijs gekoppeld aan een kenteken. Zonder VIN kan een dergelijke koppeling niet worden gemaakt. Indien bij het ontbreken van een VIN niet wordt overgegaan tot het vervallen verklaren van de tenaamstelling, dan heeft dit, zoals de RDW heeft toegelicht, tot gevolg dat een kentekenbewijs in stand wordt gelaten zonder dat het daarin opgenomen kenteken via het VIN gerelateerd kan worden aan een voertuig. Dit leidt niet alleen tot onzuiverheid van het kentekenregister, ook is handhaving van de tenaamstelling in een dergelijk situatie niet in het belang van degene op wiens naam het kenteken is gesteld. Handhaven van de tenaamstelling zou voor [appellant sub 2] ertoe leiden dat zij beschikt over een op haar naam gesteld kenteken, dat volgens het kentekenbewijs bij een voertuig met het daarin vermelde VIN hoort, terwijl het voertuig waarmee zij dat kenteken voert, niet dat overeenkomstige VIN heeft. De RDW heeft erop gewezen dat zij bij een politiecontrole het risico loopt dat het voertuig in beslag wordt genomen. Verder dient zij motorrijvoertuigbelasting te betalen met betrekking tot een kenteken waarvan de relatie met het voertuig er niet is. Ook is het niet mogelijk een Algemene periodieke keuring te laten verrichten of het voertuig te laten verzekeren. Gelet hierop hanteert de RDW de vaste gedragslijn om bij het ontbreken van een VIN zonder nadere belangenafweging de tenaamstelling te laten vervallen. Anders dan [appellant sub 2] betoogt, gaat het in onderhavig geval niet om een situatie als bedoeld in artikel 48, derde lid, van de Wvw 1994.

Op grond van het feitenrelaas zijn er geen aanwijzingen dat [appellant sub 2] te kwader trouw is. De Afdeling onderkent dat het voertuig, behalve een aanzienlijke financiële waarde, ook een grote emotionele waarde voor [appellant sub 2] heeft. De Afdeling volgt evenwel de RDW dat het systeem zo is ingericht, dat zonder een VIN de tenaamstelling dient te vervallen. De Afdeling is zich bewust van de grote negatieve gevolgen die dit voor [appellant sub 2] heeft maar ziet in de toepasselijke wet- en regelgeving geen ruimte voor de belangenafweging die de rechtbank heeft gemaakt. De koper van een voertuig doet er daarom goed aan om, zeker bij voertuigen die een aanzienlijke financiële waarde vertegenwoordigen, voordat tot aanschaf daarvan wordt overgegaan niet alleen een onderzoek te doen naar de herkomst van het voertuig en op grond van het VIN het autoverleden te controleren, maar het voertuig ook aan te bieden bij een RDW-keuringsstation om een identiteitsonderzoek te laten verrichten zodat kan worden vastgesteld dat het ingeslagen VIN juist is. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:278](#)

MK ABRS, 05-02-2020, 201904980/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Westerveld.

Wegenverkeerswet 1994 (WVW 1994) 1, 15

Wegenwet 1

Reglement verkeersregels en verkeerstekens 1990 (RVV 1990) 1, 10, 87

WEGENVERKEERSWET 1994. In dit geval is het college ten onrechte overgegaan tot intrekking van de ontheffingen op grond van het RVV 1990 voor het gebruik van een voetpad met een motorvoertuig.

Zonder ontheffing als bedoeld in artikel 87 van het RVV 1990 is het door een bestuurder gebruik maken van een trottoir of voetpad niet mogelijk.

De WVW 1994 en daarmee het RVV 1990 zijn op het pad van toepassing. Er is immers sprake van een "weg" als bedoeld in artikel 1, eerste lid, onder b, van de WVW 1994. Dat het pad niet voor auto's of andere grote motorvoertuigen open stond, doet aan deze kwalificatie niet af.

[...] [intrekking ontheffingen] [...] voor beperkt gebruik en voor een periode van vijf jaar voor het gebruik van het voetpad [langs de zijkant van de woning van appelland] met een motorvoertuig.

[...] 3. [...] De rechtbank is voorts van oordeel dat het college de ontheffingen van het RVV 1990 terecht heeft ingetrokken. Naast het feit dat het geen openbare weg betreft, ontbreekt voorts het rechtsgevolg van die ontheffingen omdat het bestemmingsplan het gebruik met gemotoriseerd verkeer al toestaat. [...]

[...] De Afdeling stelt – [...] - vast dat het bestemmingsplan "Diever 2006" ter plaatse van het pad vigerend is. [...] In dit geval is evenwel niet van belang dat het pad gelet op artikel 12, lid 12.1, van de regels van dat plan voor onder meer inritten en paden is bestemd. Het RVV 1990 kent namelijk een ander toetsingskader, omdat het strekt ter bescherming van de verkeersbelangen, waaronder de verkeersveiligheid. De Afdeling wijst er daarbij op dat bestuurders ingevolge artikel 10 van het RVV 1990 slechts van de rijbaan gebruik mogen maken. Het bestemmingsplan brengt niet met zich dat het pad als rijbaan in de zin van het RVV 1990 kan worden aangemerkt. Zonder ontheffing als bedoeld in artikel 87 van het RVV 1990 is het door een bestuurder gebruik maken van een trottoir of voetpad niet mogelijk.

Voor zover het betoog van het college en het oordeel van de rechtbank aldus moet worden gelezen dat het RVV 1990 in dit geval niet van toepassing is, omdat het pad in dit geval geen openbare weg is in de zin van de Wegenwet, kan dat geen stand houden. De vragen of het pad op de wegenlegger voorkomt en of het pad een doorgaande verbinding vormt naar wegen of paden gelegen achter het pad en of het een algemene verkeersfunctie vervult, zijn relevant om vast te stellen of sprake is van een openbare weg in de zin van de Wegenwet en kunnen in dit geval niet aan de orde komen. Gelet op de bezwaren van [appelland] gaat het hem immers niet om een wijziging in de openbaarheid van het pad. Anders dan de rechtbank heeft geoordeeld, is de WVW 1994 en daarmee het RVV 1990, wel op het pad van toepassing. Er is immers sprake van een "weg" als bedoeld in artikel 1, eerste lid, onder b, van de WVW 1994. Hierbij is van belang dat het pad, ook voordat de feitelijke maatregelen werden getroffen, voor het openbaar verkeer openstond. Dat het pad doodloopt en enkel ter ontsluiting van de

woningen aan de [locatie 1], [locatie 2] en [locatie 3] dient, neemt niet weg dat het pad voor eenieder toegankelijk was. Dat het pad niet voor auto's of andere grote motorvoertuigen open stond, doet aan de kwalificatie als weg in de zin van de WVV 1994 niet af (vergelijk de uitspraken van de Afdeling van 16 juli 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:2627](#), en van 19 december 2007, [ECLI:NL:RVS:2007:BC0542](#)). De rechtbank heeft gelet op het vorenstaande ten onrechte geoordeeld dat het college terecht tot intrekking van de ontheffingen is overgegaan. [ECLI:NL:RVS:2020:353](#)

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht" (JnB2020, 106).

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet gemeentelijke schuldhulpverlening

JnB2020, 120

MK ABRS, 05-02-2020, 201905894/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Rijswijk.

Wet gemeentelijke schuldhulpverlening 6, 7

Beleidsregels Schuldhulpverlening 2014 (Beleidsregels) 4, 8

WET GEMEENTELIJKE SCHULDHULPVERLENING. INLICHTINGENPLICHT. Het college heeft het schuldhulpverleningstraject van [appellante] in redelijkheid kunnen beëindigen. [appellante] heeft de op haar rustende inlichtingenverplichting als bedoeld in artikel 6 van de Wet gemeentelijke schuldhulpverlening, in samenhang gezien met artikel 4, aanhef en onder a, van de Beleidsregels geschonden. Dat [appellante] de door haar in mei 2017 ontvangen belastingteruggave naar eigen zeggen heeft ingezet ter voorkoming van nieuwe schulden, ontslaat haar niet van de inlichtingenplicht. Verder heeft het college in aanmerking kunnen nemen dat tijdens het schuldhulpverleningstraject een nieuwe schuld is ontstaan. [appellante] heeft tegen de uitspraak van de rechtbank op het beroep tegen het besluit tot terugvordering van de bijstandsuitkering hoger beroep ingesteld bij de CRvB. Dat de CRvB nog niet op het hoger beroep heeft beslist en de terugvordering van de bijstandsuitkering van [appellante] niet in rechte vaststaat, betekent evenwel niet dat daaraan geen betekenis toekomt bij de door het college te maken belangenafweging alvorens gebruik te maken van de bevoegdheid tot beëindiging van de schuldhulpverlening.

[ECLI:NL:RVS:2020:360](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2020, 121

MK ABRS, 29-01-2020, 201809458/1/A3

minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 1, 3, 7, 10

WOB. Gedeeltelijke openbaarmaking inspectiegegevens tandartsenpraktijk.

MISBRUIK VAN RECHT. Dat een verzoeker de Wob gebruikt om informatie te verkrijgen die hij in een andere procedure wil gebruiken maar in die procedure niet zonder meer kan verkrijgen, maakt niet dat sprake is van misbruik. Slechts onder bijzondere omstandigheden kan een verzoek om informatie met het oog op een andere procedure misbruik opleveren.

REIKWIJDTE VERZOEK. De minister hoefde [appellanten] niet te betrekken bij het vaststellen van de reikwijdte van het Wob-verzoek. Ingevolge artikel 3, eerste en tweede lid, van de Wob is het aan de verzoeker om te vermelden welke informatie hij verzoekt. Vervolgens kan het bestuursorgaan, indien nodig, ingevolge het vierde lid van dit artikel, de verzoeker vragen het verzoek te preciseren. Daarmee hebben derden op wie de verzochte informatie betrekking heeft, niets van doen. Hun belang komt pas aan de orde bij de beoordeling van het verzoek.

BESTUURLIJKE AANGELEGENHEID. In dit geval gaat het om verzochte informatie die berust onder de Inspectie Gezondheidszorg en Jeugd, en is verkregen in het kader van haar toezichthoudende taak op de zorg. Dat bepaalde informatie die in dat kader is verstrekt na de verstrekking geen verdere rol van betekenis heeft gespeeld bij het toezicht, maakt niet zonder meer dat deze informatie geen bestuurlijke aangelegenheid betreft. Ook het feit dat bepaalde informatie geen reden is geweest voor verdere toezichtsactiviteiten kan bestuurlijk relevant zijn. Onder bestuurlijke aangelegenheden vallen ook correspondentie van de inspectie met de praktijk, en daarnaast ook protocollen en andere voor de inspectie van belang zijnde, op de geïnspecteerde praktijk betrekking hebbende informatie.

[ECLI:NL:RVS:2020:265](https://ecli.nl/RVS:2020:265).

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet SUWI

JnB2020, 122

MK Rechtbank Den Haag, team handel, 05-02-2020, C/09/550982 / HA ZA 18-388

Staat der Nederlanden te Den Haag te Den Haag, gedaagde.

EVRM 8

Wet SUWI 65

Besluit SUWI

SYSTEEM RISICOINDICATIE (SYRI). SYRI-WETGEVING IN STRIJD MET ARTIKEL 8 EVRM. De rechtbank is van oordeel dat in de SyRI-wetgeving onvoldoende wordt voorzien in waarborgen ter bescherming van het recht op respect voor het privéleven in relatie tot de risico-indicatoren en het risicomodel die in een concreet SyRI-project kunnen worden gebruikt. De SyRI-wetgeving biedt zonder inzicht in de risico-indicatoren en het risicomodel, althans zonder nadere wettelijke waarborgen die dit gebrek aan inzicht compenseren, onvoldoende handvatten voor de conclusie dat met de inzet van SyRI de inmenging in het privéleven in het licht van het misbruik en de fraude die wordt beoogd te bestrijden steeds proportioneel en daarmee noodzakelijk is, zoals artikel 8 lid 2 EVRM vereist. De rechtbank is ook van oordeel dat in de SyRI-wetgeving, getoetst aan artikel 8 lid 2 EVRM, onvoldoende acht is geslagen op het doelbindingsbeginsel en het beginsel van dataminimalisatie.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:865](#)

De rechtbank heeft bij deze uitspraak een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2020, 123

MK ABRS, 05-02-2020, /1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 2

ASIEL. Nareis. Polygamie. Staatssecretaris mag zwaar gewicht toekennen aan het feit dat het hier om een polygame situatie gaat. Dit laat echter onverlet dat de staatssecretaris wel moet beoordelen of de vreemdeling dermate bijzondere omstandigheden en/of zwaarwegende belangen naar voren heeft gebracht dat voor de staatssecretaris desondanks aanleiding bestaat de aanvraag in te willigen.

1. [...]Het hoger beroep gaat over de vraag of de staatssecretaris terecht de aanvraag van de vreemdeling heeft afgewezen, omdat sprake is van een polygame situatie en referent al gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid van nareis voor zijn andere vrouw en hun zonen. [...]

Toelichting handelwijze van de staatssecretaris op de zitting bij de Afdeling

4. De Afdeling heeft de staatssecretaris gevraagd ter zitting te verduidelijken welke aanvragen om gezinshereniging hij in de nareisprocedure beoordeelt en welke aanvragen in de reguliere procedure.

De staatssecretaris heeft ter zitting toegelicht dat de reguliere procedure is bedoeld voor gezinsleden die niet voldoen aan de vereisten van artikel 29, tweede lid, van de Vw 2000. Dit kan bijvoorbeeld zijn omdat (1) een aanvraag om gezinshereniging niet binnen

drie maanden na de toekenning van de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus aan een gezinshereniger is ingediend, (2) de gezinsband tussen een vreemdeling en referent nog niet bestond ten tijde van de binnenkomst van referent, (3) gezinsleven ook in een derde land mogelijk is of (4) een vreemdeling niet behoort tot de doelgroep waarop artikel 29, tweede lid, van de Vw 2000 betrekking heeft.

4.1. De staatssecretaris heeft verder toegelicht dat de aanvraag van de vreemdeling binnen het toepassingsbereik van de nareisprocedure valt, omdat zij het biologisch kind is van referent en dus valt onder de doelgroep van artikel 29, tweede lid, van de Vw 2000. In deze zaak is daarom geen doorverwijzing naar de reguliere procedure aan de orde.

Beoordeling handelwijze van de staatssecretaris

5. De Afdeling acht de onder 4 genoemde handelwijze van de staatssecretaris in overeenstemming met de richtlijn. Uit de uitspraak van 29 maart 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:980](#), volgt dat de staatssecretaris een vreemdeling die niet behoort tot de doelgroep waarop artikel 29, tweede lid, van de Vw 2000 betrekking heeft, voor de behandeling van zijn aanvraag om gezinshereniging kan doorverwijzen naar de reguliere procedure. [...]

Beoordeling tegenwerping van de beperking polygamie

6. Referent voldoet aan de voorwaarden van artikel 3 van de richtlijn. De aanvraag valt daarom onder het toepassingsbereik van de richtlijn (zie r.o. 8 van eerdergenoemde uitspraak van 29 maart 2019). De vreemdeling betoogt terecht dat het de lidstaten vrijstaat om gezinshereniging toe te staan met niet in artikel 4 van de richtlijn genoemde gezinsleden (artikel 10, tweede lid, van de richtlijn). De vader van de vreemdeling is echter getrouwd met twee vrouwen en heeft al om gezinshereniging verzocht met zijn andere vrouw, die niet de moeder van de vreemdeling is. De vreemdeling valt daarmee onder de categorie gezinsleden als bedoeld in artikel 4, vierde lid, tweede alinea, van de richtlijn. De rechtbank heeft terecht overwogen dat de staatssecretaris deze beperking heeft geïmplementeerd in het nationale recht (artikel 3.16 van het Vb 2000). De vreemdeling is daarom een gezinslid als bedoeld in artikel 10, eerste lid, van de richtlijn. De rechtbank heeft daarom terecht overwogen dat de staatssecretaris de vreemdeling de beperking als genoemd in artikel 3.16 van het Vb 2000 niet ten onrechte heeft tegengeworpen.

Ontbreken individuele beoordeling

7. Zoals de staatssecretaris ter zitting heeft toegelicht, heeft de vreemdeling in dit geval terecht een aanvraag om gezinshereniging ingediend in het kader van nareis. Dat betekent, gelet op punten 52 t/m 54 van het arrest K. en B. [[ECLI:EU:C:2018:877](#)], dat de staatssecretaris daarom verplicht was in deze procedure voor afwijzing van de aanvraag een individuele beoordeling te maken, waarbij hij rekening moet houden met alle factoren die in de artikelen 5, vijfde lid, en 17 van de richtlijn en de artikelen 7 en 24 van het EU Handvest zijn genoemd.

De Afdeling wijst ter vergelijking op de uitspraak van 30 september 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:3289](#), waaruit ook voortvloeit dat de staatssecretaris een individuele afweging moet maken bij de afwijzing van een mvv-aanvraag.

7.1. Gelet op het voorgaande heeft de staatssecretaris in dit geval ten onrechte de door de vreemdeling aangevoerde en door haar als bijzonder aangemerkte omstandigheden in het geheel niet betrokken en dus voor de afwijzing van de aanvraag geen individuele beoordeling gemaakt. Dit betekent niet dat de staatssecretaris geen zwaar gewicht mag toekennen aan het feit dat het hier om een polygame situatie gaat die in Nederland in strijd met de openbare orde wordt geacht. Dit laat echter onverlet dat de staatssecretaris wel moet beoordelen of de vreemdeling dermate bijzondere omstandigheden en/of zwaarwegende belangen naar voren heeft gebracht dat voor de staatssecretaris desondanks aanleiding bestaat de aanvraag in te willigen. Daarbij moet de staatssecretaris in dit geval ook het beroep van de vreemdeling op de artikelen 3, 6, 9, 10 en 20 van het IVRK betrekken, voor zover deze bepalingen normen bevatten die zonder nadere uitwerking in nationale wet- en regelgeving toepasbaar zijn en niet al besloten liggen in de artikelen 5, vijfde lid, en 17 van de richtlijn en de artikelen 7 en 24 van het EU Handvest. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

[ECLI:NL:RVS:2020:329](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rvs/2020/329)

JnB2020, 124

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 15-01-2020 (publ. 03-02-2020), AWB 19/2870

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 2

ASIEL. NAREIS. Het gaat in deze zaak om opvolgende aanvragen voor een mvv in het kader van nareis ten behoeve van de ouders van referent. Verweerder heeft de aanvragen afgewezen, omdat referent ten tijde van het indienen van de opvolgende aanvragen de meerderjarige leeftijd heeft bereikt. Eisers voeren aan, onder meer onder verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van 12 april 2018 in de zaak A. en S. [[ECLI:EU:C:2018:248](https://eur-lex.europa.eu/eli/c/2018/248)], dat verweerder ten onrechte van de meerderjarigheid is uitgegaan, nu referent op het moment van zijn binnenkomst in Nederland en ten tijde van het indienen van zijn asielaanvraag, minderjarig was. De rechtbank volgt eisers daarin niet. Referent heeft de eerste nareisaanvragen ingediend binnen een termijn van drie maanden en verweerder heeft deze aanvragen beoordeeld op grond van de voorkeursregeling die op (minderjarige) vluchtelingen van toepassing is en afgewezen omdat niet aan de daarvoor geldende voorwaarden werd voldaan. De rechtbank ziet in de overwegingen van het Hof in het arrest A. en S. en in het arrest K. en B. [[ECLI:EU:C:2018:877](https://eur-lex.europa.eu/eli/c/2018/877)] geen aanleiding om eisers te volgen in hun stelling dat deze voorkeursregeling voor (minderjarige) vluchtelingen ook had moeten worden toegepast bij de beoordeling van de onderhavige aanvragen die ruimschoots na de termijn van drie maanden zijn ingediend. De daartoe gestelde bijzondere omstandigheden geven daartoe in het licht van hetgeen het Hof in het arrest K. en B. heeft overwogen geen aanleiding. De rechtbank neemt daarbij in aanmerking dat uit het arrest K. en B. volgt dat eisers op basis van de gewone regeling voor gezinshereniging een verzoek kunnen indienen en dat verweerder daarbij volgens de overwegingen van het Hof in het arrest K. en B.

de op vluchtelingen toepasselijke gunstiger voorwaarden voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging moet toepassen en alle door eisers aangevoerde bijzondere omstandigheden in zijn beoordeling zal dienen te betrekken.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:806](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2020, 125

HvJEU (Vijfde kamer), 05-02-2020, C-341/18

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid tegen J. e.a..

Verordening (EU) 2016/399 11 lid 1

SCHENGENGRENSCODE. Artikel 11, lid 1, van [de Schengengrenscore] moet aldus worden uitgelegd dat, wanneer een zeevarende die onderdaan is van een derde land aanmonstert op een schip dat langdurig is afgemeerd in een zeehaven van een staat die deel uitmaakt van het Schengengebied teneinde aan boord van dat schip werkzaamheden te verrichten alvorens die haven op dat schip te verlaten, de uitreisstempel in de reisdocumenten van die zeevarende – indien deze code in die afstempeling voorziet – niet op het moment van zijn aanmonstering moet worden aangebracht, maar wanneer de gezagvoerder van dat schip de bevoegde nationale autoriteiten in kennis stelt van de op handen zijnde afvaart van dat schip.

[ECLI:EU:C:2020:76](#)

Antwoord op prejudiciële vraag van de Afdeling, 9 mei 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1503](#), over op welk moment uitreisstempels moeten worden geplaatst in de paspoorten van vreemdelingen die aanmonsterten op zeeschepen die in de Rotterdamse haven liggen.

Zie ook het [persbericht](#) dat de Afdeling in dit verband heeft uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2020, 126

MK ABRS, 31-01-2020, 201902334/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Regeling rechtstreeks beroep

Awb 7:1

PROCESRECHT. Tegen een ongewenstverklaring of de opheffing daarvan staat het rechtsmiddel bezwaar open.

1.1. In de Regeling rechtstreeks beroep is de opheffing van een inreisverbod vermeld als besluit waartegen geen bezwaar kan worden gemaakt. De staatssecretaris betoogt terecht dat tegen het besluit van 2 februari 2018 bezwaar openstond. Hij heeft immers geen inreisverbod tegen de vreemdeling uitgevaardigd. Het besluit houdt de weigering van de opheffing van een ongewenstverklaring in. Dat onder bepaalde omstandigheden een ongewenstverklaring als inreisverbod wordt aangemerkt (vergelijk de uitspraak van 30 juli 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:2538](#)) raakt het rechtsmiddelenstelsel niet. De Regeling rechtstreeks beroep geeft een uitputtende opsomming van de wettelijke voorschriften waarbij, in afwijking van artikel 7:1 van de Awb, geen bezwaarschriftprocedure openstaat (Kamerstukken II, vergaderjaar 2009/10, 32 450 nr. 3, blz. 73) en de ongewenstverklaring of de opheffing daarvan wordt in die opsomming niet genoemd. De rechtbank heeft daarom ten onrechte het besluit van 21 juni 2018 vernietigd.

[ECLI:NL:RVS:2020:325](#)

[Naar inhoudsopgave](#)